

LEPOZNANSKI LIST.

Vladimir i Kosara.

(Dalje.)

Pobožni Štefan upre bistro v carja oči, ki nadalje tako besedi: „Spomnite se, častiti oče! veselega dne, ko sim po srečnej zmagi nad Vladimirom, bulgarskim knezom i starešinam velike gosti napravil; zakaj tudi vas sim bil povabil; ali mi odrekoste. Ko nas vesele goste noč obide, i se mi, slušaje po velja blage noči razidemo, se vlečem dobre volje, ali trezne glave, v mehko posteljo. Kmalu me oklene okrepljivo spanje. Ali tedaj mi je Bog čudne sanje poslal. Zdelo se mi je, kakor bi bil delal v velikem nogradu, kamor me je bil neki mogočen gospod postavil. Ali nograd je bilo žalost viditi. Vihar i toča sta bila ravno memo šla, ter strašan sled za seboj pustila. Le malo tert je brez škode stalo, i med razbitim listjem so se še kaplje, kakor kervave srage lesketale. Ali na nebesu so se v novo zbirali hudourni oblaki i solnce je hudo peklo. Jaz sim se oziral po sencu; pa v mojem nogradu ni bilo dreveso viditi. Pač je stalo tik meje, ker sim bila drevo v tuji zemlji, zelen bor tancega verha; ali sam sim mu bil goste veje oklestil, gnani sirovoj strastjo. Na mojej desni je rastla mlada terta. Visoko je verh pognala, i zlahotno perje, kterega se celo nečutna toča ni derznula raniti, se ponosno širi. Semkaj se vsedem, skrivaje se pekočim žarkom. Al tedaj so nad menoj neslišano čudo zgodili. Neznana moč je šla od onga bora: moja terta se stresla kakor od vrokov prijeta, do naj globokejšega korena, peresa šume, ko pomoči prosē, tanki verh se negne i vene. Ali bor požene o tem nove mladike, se širi, košati, verh se višje ponaša; i terta, od nevidne sile vlečena — se zdaj me merzla groza preleta — mu hiti naprot, razteza verbove, ter se ga terdo oklene, ko nevesta ženina. Tada se napravi iz spreženih vej gosta senca; in od one i te strani se zbirajo junaki, ter si roke dajo — ali mene

primeta strah in osup. Pa kako se mi razlije jeza po jetrah, ko pod merzkim drevesom tudi bulgarske moje kneze ugledam! Od tal poskočim, ostrih besed — ali tedaj se zbudi dim. Take prikazni sim imel. Sedaj mi razložite, častiti oče! ako veste pomembo taci čudež: proti li carstvu poguba i meni tuj gošpod; ali zadene toča druge nesreče bulgarsko zemljo? Ali je moj hrabri jetnik znabiti tisti zeleni bor, ki bo svoje neukrotne veje čez moje carstvo razpel, mi s peklensko močjo hčer ugrabil, ter mene i moje kneze pod gosto senco svojega jarme vzel? Ali tega tako mi moje hlabre desne! se dosti ne bojim. Znabiti je tudi vse pusta šala možganov! ali če to znamenje ni brez pomembe, povejte, častiti oče! Kako bim božjo jezo, ki mi žuga, od svoje glave i carstva odvernul? Štefan pazno posluša; v gubah čela so mu globoko misli brati. Zdaj, ko car neha govoriti, poprime besedo, i glas povzdignuv na resno govori: „Hvala velikemu Bogu, ki nam po tem potu svojo milest pošlje! Pač mogočen gošpod te je, slavni car! v nograd bulgarski postavil, on ki je car vsih carjev, oče vsih narodov! Ali slabo si dosedaj njega voljo spoznaval: iz vojskih oblakov si točo vsipal, si sam viharje budil, ki so terte tvojega nograda poterli! Koliko kervavih srag je ze černa zemlja popila, i koliko jih bo še izteklo ranam tvojih junakov, ako strasti svojih persi zemljožernega nateka, ne ukrotis! Petrislav, vedi, se vnovu bliža, ko hudournik, Timokreki! Ali nebesa za nas skerbe. Zeleni bor, ki v globoki temnici brez jedi i svobode, rednih vej, vsahuje, bo po sklepu božjem rešno drevo, trem narodom bramba proti plohi i soparu, o kterega se bo nežna tertia, tvoja Kosara, po zakonu ovila. Pod zjedinenim krovom nju ljubezni boš potem, ti, o car! bodo Bulgari, Serbi i Hrovatje od dolzih bojnih trudov počili. S tim sim jaz svoje delo opravil; tiglej, da opraviš svoje! Al svarim te, božjim sklepom se ne vstavljaj! Blagodari

te večni Bog! To rekoč se Štefan vzdigne, da bi šel; ali car, oplasen i ganjen stopi prednj, poprašuje, ugovarja, naposled prosi, kakor bi v rokah menih bilo, sanji drugo pomembo dati: tako težko se je zdelo Samuila, kar je storiti imel. Svojemu najgoršemu sovražniku v roke seči, lepim deželam, kteri si je za odkup Vladimira obetal, odreči; i verh vsega se hčer, ki jo je ko življenje ljubil, tacemu zetu dati, mu je veliko preveč bilo. Ali ko obraz starega menih vedno resnej postaja; glas pa, ko poroka, kažen božjo napoveda, se uplaši; i ko zraven tudi nerazumljivo nagnenje svoje hčere razmisli, kterega se ne upa več zadušiti, se nazadnje, čeravno zelo nerad — udá.

Po gradu se urno raznese novi sklep. Po božjih znamenjih, se je djalo, ganjen, bo car boj končal, Vladimira izpustil; govorilo se je od svatbe, celo od novega carja, i več drugega. Glas tudi lepo Kosaro doleti. Žalost, da ji toliko ljubljani oče ni želje izpolnil, da blagi mladeneč, za kterim jo je nevidna oblast vlekla, še naprej v temi umira, ji je celo dušo napolnila, ter ji razjeda telo. Že jo skušnjava nahaja, ne bi le z družim ključem ječo odpreti skusila, ktere prošnja ni mogla. Strašen boj vstaja med detinsko poslušnostjo i nepokornim srcem; ali zdaj ji zasije mir, odkod se ga ni nadjala. Bogodana priteče knji da je prošnja, kliče, vslišana, Vladimir temnice otet, njo nevesto pozdravlja — vse v enem dušku. Deklica ostermi. Čudo in osup, žar i bledota, veselje i sramožljivost se preminjajo migom, ko valovje slapu. Potem skoči Bogodani naproti, jo stiska na persi, sprašuje, dvomi, spodbija, i vendar verjame. Ali, da bi bil tada kdor vidil, kako teka, kako trepeče, kako ognjeno želi prva biti, ki bi dražemu jetniku svobodni dan oznanila. Sama se ravna, Bogodano nagovarja, ali pred ječo stoje čuvaji, temnih obrazov, terdih sere, kakor zidovi, kterih so stregli.

(Dalje sledi.)

Odgovorni vrednik: Dragotin Melcer. — Založnik in tiskar Jožef Blaznik.

Vradni list št. 60.

Št. 6800.

Oznaniło.

(162.) c 1

Natoralno oskerbljenje c. k. vojakov tu sem prišlih za poslednje oskerbniško leto o pravem času zagotoviti, je visoko ministerstvo vojaštva po dospelom ukazu lombardobenškega deželnega vojaškega poveljništva št. 4158 od 29. avgusta z razpisom A. 3782 od 9. t. m. ukazalo, da bode v zagotavljenju kruha, ovsa, sena, slame za postlje, sveče, in olje prejemna dražba za čas od 1. novembra do konca mesca julija ali tudi do konca oktobra pr. l.

Tudi za voznjino kruha v Toplice med časom kopanja prihodnjega leta bo dražba.

V primeri bo potreba vsak dan 130 obrokov kruha, 350 obrokov slame za postlje, 8 funtov lojevih sveč in 5¹/₂ funtov olja.

Kavcije se vstanove pri kruhu 7, pri svečah in olju 5 percentov. Bolj natanjke pogodbe se zamorejo v tukajšni c. k. vojaški oskerbniški pisarnici pregledati.

Najemna obravnava bo 25. septembra t. l. v vradni pisarnici tukajšnega c. k. okrajnega poglavarstva, in kdo se meni česar vdeležiti, se tu sem ob imenovanem času povabi.

Novomesto 9. septembra 1851.

Za c. k. okrajnega poglavarja:
pervi c. k. okrajni komisar
od Roeder s. r.

Št. 7365.

Oznaniło.

(161.) c 2

V zagotavljenju priprege na poti najema med vladnim letom 1852 v vojaški postaji v Ljubljani bo javna dražba pri tukajšnem c. k. okrajnem poglavarstvu 9. oktobra 1851 med deveto in dvanajsto uro dopoldne, potem v zagotavljenju priprege na poti najema med vladnim letom 1852 v vojaški postaji na Verhniki pa 11. oktobra 1851 med deveto in dvanajsto uro dopoldne pri županu na Verhniki.

Kdor meni kaj prevzeti, se povabi na odločeni dan k obravnavi v Ljubljano in na Verhniko na odločeni kraj, in pristavi se samo to

še, da je vsak, kdor kaj prevzeme, zavezan 300 gold. zagotovila vložiti pri komisii, kteri bodo za kavcijo ostali.

Drugi pogoji se zamorejo že zdaj vsak dan pri c. k. okrajnem poglavarstvu v Ljubljani med vradnimi urami, kakor tudi pri županu na Verhniki pregledati. Tudi v Ljubljani kakor na Verhniki se pismene ponudbe prejema, ki pa vender morajo do 10. ure zjutraj na dan dražbe komisii izročene biti, in sicer takole napisane:

Podpisani se zaveže priprego dajati za vojaško ljubljansko (verhniško) ostajo med vladnim letom 1852 kakor najemnik proti poveritvi kr. za konja in miljo in razun tega se zaveže dražbine pogoje v vsih zadevah natanjko deržati.

Taki ponudbi se ima odločeni vadium pr. 300 gold. ali v gotovini ali pa listek, da se je vadium pri kaki javni denarnici vložil, priložiti.

C. k. okrajno poglavarstvo
Ljubljana 3. septembra 1851.

Št. 7342.

Oznaniło.

(160.) c 2

24. septembra 1851 med 10 in 12 uro dopoldne bo v vradni pisarnici ljubljanskega okrajnega poglavarstva dražba v zagotavljenju naturalij in služnih potreb za c. k. vojake v Ljubljani za čas od 1. novembra 1851 do poslednjega julija 1852 ali tudi do poslednjega oktobra.

Potreba je sledečih reči:

a)	1250	krušnih-	
b)	119	ovsenih-	
c)	14	mervenih obrokov a	8 ¤
d)	81	" "	a 10 ¤
e)	143	slamnatih "	a 3 ¤
f)	120	vaganov oglja	
g)	100	liber lojenih sveč za zimo	
h)	100	" olja in tahtov za lampe	
i)	120	vaganov oglja med poletjem	
k)	35	liber lojenih sveč	
l)	50	" olja in tahtov za lampe	
m)	na četert leta 3500	slame za postlje 12	liber za obrok.

Kdor je tedej voljen kaj tega prevzeti, se tedej povabi k dražbi na 24. t. m. v tukajšno vradno pisarnico, ker zamore bolj natanjke pogoje, ki se že zdaj zamorejo v vojaški pisarnici zvediti, pregledati.

C. k. okrajno poglavarstvo
Ljubljana 4. septembra 1851.

Glančnig s. r.

Št. 2700.

Oznaniło.

(159.) 2

Po naznanilu c. k. višjega vodstva za občenje od 29. pr. m. št. 9599/P boste od mesca septembra t. l. vsak mesec dve naravne voznji po parobrodih avstrijskega Llojda v Aleksandrio, namreč:

10. vsacega mesca v zvezi v Bombaj-čerto, in 27. vsacega mesca v zvezi v Kalkuto-čerto.

Obe voznji se boste Korfu dotaknule.

Čas vernitve se ravna po dospelih britanskih brodih iz Indije in Sueca. Bombaj-brod dospe navadno 17 — 18, in Kalkuta-brod 7 — 8. v mescu v Suecu.

Parobrode iz jutrovih deželj spremljajo zdravniški čuvaji in v kontumaciji se bodo deržali tako, da zamorejo potniki prispevši koj na suho zemljo stopiti, ako imajo dobre zdravniške spričebe.

To se s tem pristavkom sploh naznani, da se, ker se obe voznji za prepeljavanje dopisav rabijo, dopisave, ki se imajo po imenovanih parobrodih daleč poslati, vsakterikrat ob takem času pošlejo, da o pravej dobi v Terst dospe; in zavolj tega je potreba, da naj dalj tisti dan, predenj parobrod odjadra, v Terst dospe, to je 9. in 26. vsacega mesca.

C. k. poštno vodstvo.

Ljubljana 9. septembra 1851.

Hoffmann s. r.